

РЕШЕНИЕ

№ 4131

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2757** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата от адвокат - пълномощник на В. П. – гражданин на М., против издадената от началника на Гранично полицейско управление Р., Регионална Дирекция „Гранична Полиция“ - Смолян ЗАПОВЕД № УРИ5364з-2518/04.10.2022 г., с която е постановена по отношение на оспорващия принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ и е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представява го адвокатът, който: поддържа жалбата, с която твърди нищожност на заповедта, алтернативно - незаконосъобразност; заявява претенция за възстановяване разноски за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът не е представляван. С разпореждането за насрочване на делото Съдът даде указания за доказателствената тежест, предвид чл. 170, ал. 1 АПК, както и такива за: представяне на акта, с който на чужденеца е било предоставено право на пребиваване, отнето с процесната заповед; уточняване, на коя от хипотезите по чл. ч0, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ се позовава ответникът, за да издаде оспорената заповед. Вместо да изпълни тези конкретни указания, ответникът е изпратил по делото повторно едни и същи документи, сред които не се съдържат такива, изпълняващи съдебното разпореждане.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата, приети по делото без оспорване и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Тогава, когато поведението (статуса) на чужденци, получили съответни разрешения да пребивават временно или постоянно на територията на страната не съответства на въведените със ЗЧРБ изисквания, компетентните административни органи (чл. 44, ал. 1) постановяват предвидените с чл. 39а, ал. 1 мерки за административна принуда.

В оспорената Заповед № УРИ5364з-2518/04.10.2022 г. началникът на Гранично полицейско управление Р. се позовава на: а) факта, че на 24.02.2023 г. в 21, 45 часа в [населено място], [община] е задържан молдовският гражданин В. П., „който има забрана за влизане в РБ“; б) Предложение, рег. № 5398р-1736/25.02.2023 г. (л. 21 от делото). Тези данни всъщност представляват и мотивите за налагане на принудителната административна мярка „Отнемане правото на пребиваване в РБ“. Като правни основания за издаване на заповедта ответникът е цитирал само с цифри тези по: чл. 40, ал. 1, т. 2, вр. чл. 39, ал. 1, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в РБ.

В предложението, с което ответникът мотивира заповедта се сочи, че: справка в М., при ГПУ – Р. показала наличие на забрана от 02.02.2023 г. „на Дирекция „Миграция“ – МВР, В. П. да влиза в РБ.

Съдът приема, че оспорената Заповед, № УРИ5364з-2518/04.10.2022 г. е материално и процесуално незаконосъобразна, но не е нищожна. Според разпоредбата на чл. 40, ал. 1, изр. първо ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат и „от директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица“. Ответникът е представил Заповед № УРИ 4074з-2952-27/27.12.2018 г. (л. 20), с която регионалният директор е оправомощил началниците на гранични полицейски управления да налагат ПАМ.

Каза се по – горе, че ответникът не изпълнил дадените му от Съда указания да представи писмени доказателства, както и да уточни, на коя конкретна хипотеза, по смисъла на чл. 40, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ основава решението си да наложи ПАМ. Разпоредбата на чл. 40, ал. 1, т. 2 постановява, че правото на пребиваване на чужденец в РБ се отнема, когато „са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 – 22 и 26, както и в случаите по чл. 26, ал. 3“. С други думи, предвидени са общо 18 (осемнадесет хипотези), но сред тях не съществува изрично предвидена такава, която да обосновава налагането на ПАМ „отнемане право на пребиваване в РБ“, поради това, че чужденецът има забрана за влизане в РБ. Забрана за влизане и пребиваване е отделна ПАМ, по смисъла на чл. 43з, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. От друга страна, предвид мотивите на заповедта и съдържанието на цитираното в нея предложение, основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1, 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 20 – 22 и 26 изискват наличието на конкретни обстоятелства, но нито едно от тях не е дефинирано в процесната заповед. Освен това ответникът не установи и не доказа (понеже и в заповедта не е посочено): с какъв административен акт и на какво основание е било предоставено (дали е било

предоставяно) на В. П. правото да пребивава продължително на територията на РБ; с какъв акт е наложена твърдяната забрана за влизане в РБ. Този дефицит на мотиви и на доказателства затруднява осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност, както и правото на чужденеца да разбере, за извършването на какво нарушение, по отношение на него е наложена процесната ПАМ. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която несъмнено е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия, но административният орган е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (арг. чл. 35 АПК), и това задължение за случая не е било изпълнено.

Издадената от началника на Гранично полицейско управление Р., Регионална Дирекция „Гранична Полиция“ - Смолян Заповед № УРИ5364з-2518/04.10.2022 г. подлежи на отмяна, на основанията, по смисъла на чл. 146, т.3, т. 4 АПК. При това ответникът дължи да възстанови на оспорващия разноските за водене на делото – 10 лева държавна такса и 600 лева заплатено възнаграждение за един адвокат.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 10091/13.03.2023 г. от името на В. П.– гражданин на Република М. издадената от началника на Гранично полицейско управление Р., Регионална Дирекция „Гранична Полиция“ - Смолян ЗАПОВЕД № УРИ5364з-2518/04.10.2022 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична Полиция“ - МВР да възстанови на В. П. – гражданин на Република М., притежаващ паспорт № АА1426692, издаден на 12.10.2017 г. разноските за водене на делото и заплатено възнаграждение за един адвокат, в размер на общо 610 лв. (шестстотин и десет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: